

Smlouva o protibalistických střelách - Wikipedia, bezplatná encyklopedie

W en.wikipedia.org/wiki/Anti-Ballistic_Missile_Treaty

Contributors to Wikimedia projects

 Tento článek **potřebuje pro ověření** další citace . Pomozte prosím **vylepšit tento článek** přidáním citací na **spolehlivé zdroje** . Nezděrovaný materiál může být napaden a odstraněn.

*Najít zdroje: „Smlouva o boji proti balistickým střelám“ – [zprávy](#) · [noviny](#) · [knihy](#) · [vědec](#) · [JSTOR](#) (*květen 2017*) (*Zjistěte, jak a kdy odstranit tuto šablonu zprávy.*)*

Vypuštění rakety Nike Zeus americké armády , prvního systému ABM, který vstoupil do rozsáhlého testování

Typ	Dvoustranná smlouva
Podepsaný	26. května 1972
Umístění	<u>Moskva</u> , <u>Ruská SFSR</u> , <u>SSSR</u>
Signatáři	<ul style="list-style-type: none"> <u>Richard Nixon</u> <u>Leonid Brežněv</u>
Večírky	<ul style="list-style-type: none"> <u>Spojené státy</u> <u>Sovětský svaz</u> / <u>Rusko</u>

Ratifikátory

- [americký senát](#)
- [Nejvyšší sovět](#)

Celý text

 [Smlouva o protibalistických střelách](#) na Wikisource

Smlouva o antibalistických raketách

Smlouva o protibalistických střelách (**ABM Treaty** nebo **ABMT**) (1972–2002) byla smlouva o kontrole zbrojení mezi Spojenými státy a Sovětským svazem o omezení systémů protibalistických střel (ABM) používaných při obraně oblastí proti balistickým střelám . - dodané jaderné zbraně . To bylo zamýšleno snížit tlaky stavět více jaderných zbraní udržovat odstrašení . [1] Podle podmínek smlouvy byla každá strana omezena na dva komplexy ABM, z nichž každý měl být omezen na 100 protibalistických střel. [2]: 115

Podepsána v roce 1972 a platila dalších 30 let. [3] V roce 1997, pět let po rozpadu Sovětského svazu, se čtyři bývalé sovětské republiky dohodly se Spojenými státy, aby nahradily roli SSSR ve smlouvě. S odvoláním na rizika jaderného vydírání Spojené státy v červnu 2002 od smlouvy odstoupily, což vedlo k jejímu ukončení.

Pozadí

Historie nasazení
pozemních ICBM
1959–2014

Během pozdních padesátých let a do šedesátých let vyvíjely Spojené státy a Sovětský svaz raketové systémy se schopností sestřelit hlavice mezikontinentálních balistických střel (ICBM). Během tohoto období považovaly USA obranu USA za součást snížení celkových škod způsobených úplnou jadernou výměnou. Jako součást této obrany založily Kanada a USA Severoamerické velitelství protivzdušné obrany (nyní nazývané Severoamerické velitelství protivzdušné obrany).

Na počátku 50. let se americký výzkum raketového systému Nike Zeus rozvinul do bodu, kdy malá vylepšení umožnila jeho použití jako základ operačního systému ABM. Začaly práce na krátkém vysokorychlostním protějšku známém jako Sprint , který má zajistit obranu pro samotné lokality ABM. V polovině 60. let 20. století oba systémy ukázaly dostatek slibů k zahájení vývoje výběru základny pro omezený systém ABM nazvaný Sentinel . V roce 1967 USA oznámily, že samotný Sentinel bude zmenšen na menší a levnější Safeguard . Sovětská doktrína volala po vývoji vlastního systému ABM a návratu ke strategické paritě s USA. Toho bylo dosaženo operačním nasazením systému A-35 ABMa jeho nástupců, které fungují dodnes.

Vývoj několika systémů MIRV (nezávisle zaměřitelných reentry vehicle) umožnil jedné ICBM dodat až deset samostatných hlavic najednou. Obranný systém ABM by mohl být zahlcen pouhým počtem hlavic. ^{[4]: 217} Vylepšit ji tak, aby čelila dodatečným hlavicím, by bylo ekonomicky neproveditelné: Obránci vyžadovali jednu raketu na příchozí hlavici, zatímco útočníci mohli umístit 10 hlavic na jednu střelu za rozumnou cenu. Pro další ochranu proti systémům ABM byly sovětské střely MIRV vybaveny návnadami; Těžké střely R-36M nesly až 40. ^[5] Tyto návnady by se pro ABM jevily jako hlavice, což by ve skutečnosti vyžadovalo zásah pětinasobku cílů a činily by obranu ještě méně účinnou.

Smlouva ABM

Spojené státy poprvé navrhly smlouvu o antibalistických raketách na summitu v Glassboro v roce 1967 během diskusí mezi americkým ministrem obrany Robertem McNamarou a předsedou Rady ministrů Sovětského svazu Alexejem Kosyginem . McNamara tvrdil, že obrana proti balistickým raketám může vyvolat závody ve zbrojení a že by mohla vyvolat první útok proti národu, který staví obranu. Kosygin tuto úvahu odmítl. Snažili se minimalizovat počet jaderných střel ve světě. [6]: 4-5 Na základě návrhu rozhodnutí Sentinel a Safeguard o amerických systémech ABM se jednání o omezení strategických zbraní začala v listopadu 1969 (SALT I). V roce 1972 bylo dosaženo dohody o omezení strategických obranných systémů. Každá země měla povolena dvě místa, na kterých mohla založit obranný systém, jedno pro hlavní město a jedno pro síla ICBM.

Smlouva byla podepsána během moskevského summitu v roce 1972 dne 26. května prezidentem Spojených států Richardem Nixonem a generálním tajemníkem Komunistické strany Sovětského svazu Leonidem Brežněvem ; a ratifikován Senátem USA dne 3. srpna 1972.

Protokol z roku 1974 snížil počet lokalit na jednu na stranu, a to především proto, že žádná země nevyvinula druhou lokalitu. [7] Místem byla Moskva pro SSSR a ochranný komplex Severní Dakoty pro USA, který byl již ve výstavbě.

Rakety omezené smlouvou

Smlouva omezovala pouze ABM schopné obrany proti „strategickým balistickým střelám“, aniž by se pokoušela definovat „strategické“. Bylo zřejmé, že jak ICBM, tak SLBM jsou zjevně „strategické“. [8]: 37 Žádná ze zemí neměla v úmyslu zastavit vývoj protitaktických ABM. Téma se stalo sporným, jakmile nejmocnější protitaktické ABM začaly být schopné sestřelit SLBM (SLBM přirozeně bývají mnohem pomalejší než ICBM), nicméně obě strany pokračovaly v protitaktickém vývoji ABM. [8]: 37

Po oznámení SDI

Prezident Reagan přednesl 23. března 1983 projev iniciující SDI

Dne 23. března 1983 Ronald Reagan oznámil Strategickou obrannou iniciativu, výzkumný program obrany proti balistickým střelám, který by byl „v souladu s našimi závazky podle smlouvy ABM“. Reagan se obával vzájemného zastrašování s tím, co nedávno nazval „říší zla“, a chtěl uniknout tradičním omezením vzájemného zaručeného zničení. [9]: 99 Projekt byl ranou pro takzvanou „mírovou ofenzívu“ Jurije Andropova. Andropov řekl, že "Je čas [Washington] přestat vymýšlet jednu možnost za druhou při hledání nejlepšího způsobu rozpoutání jaderné války v naději, že ji vyhraje. Udělat to není jen nezodpovědné. [10][11]

Bez ohledu na opozici dal Reagan všechny náznaky, že SDI nebude použit jako vyjednávací čip a že Spojené státy udělají vše, co je v jejich silách, aby systém vybudovaly. Sověti byli ohroženi, protože Američané mohli být schopni provést první jaderný úder. V *The*

Nuclear Predicament Beckman tvrdí, že jedním z ústředních cílů sovětské diplomacie bylo ukončit SDI. Překvapivý útok Američanů by zničil velkou část sovětské ICBM flotily, což by SDI umožnilo porazit „otrhanou“ sovětskou odvetnou reakci. Navíc, pokud by se Sověti rozhodli vstoupit do tohoto nového závodu ve zbrojení, dále by ochromili svou ekonomiku. Sověti si nemohli dovolit ignorovat Reaganovo nové snažení, proto jejich tehdejší politikou bylo vstoupit do jednání s Američany.^[13] V roce 1987 však SSSR stáhl svou opozici a dospěl k závěru, že SDI nepředstavuje žádnou hrozbu a vědecky „nebude nikdy fungovat“. ^{[14].[15]}

Výzkum SDI pokračoval, i když nedosáhl očekávaného výsledku. Výzkum SDI byl po skončení Reaganova předsednictví omezen a v roce 1995 bylo ve společném prezidentském prohlášení zopakováno, že „systémy protiraketové obrany mohou být rozmístěny... [které] nebudou představovat realistickou hrozbu pro strategické jaderné síly na druhé straně a nebude testován na... [vytvoření] této schopnosti.“ To bylo znovu potvrzeno v roce 1997.

Jednání o protiraketové obraně divadla

Smlouva ABM zakazovala „National Missile Defense“ (NMD), ale někteří ji interpretovali tak, aby umožňovala omezenější systémy nazývané „Theater Missile Defense“ (TMD). ^[16] Je tomu tak proto, že článek II smlouvy definoval „systémy ABM“ jako systémy „proti strategickým raketám“, které jsou obvykle definovány jako systémy s „mezikontinentálními schopnostmi“. ^[16] Zastánci TMD tedy tvrdili, že smlouva nezakazuje systémy, které se brání proti odrážení divadelních balistických střel . USA již takové systémy vyvinuly a používaly, včetně Patriot Missile během války v Zálivu . ^[16]

Problém vyvstal, protože systémy TMD by také mohly být potenciálně schopné čelit strategickým balistickým střelám, nejen divadelním balistickým střelám. ^[16] Clintonova administrativa zahájila jednání s Rusy v roce 1993 o provedení dodatků ke smlouvě. Po dlouhé diskusi podepsali prezidenti Clinton a Boris Jelcin dodatek ke

smlouvě 9. září 1997. Podle těchto nových dohod smlouva umožňovala systémům protiraketové obrany dosahovat rychlosti až 5 km/s, pokud nebyly testovány. proti cílům pohybujícím se rychleji než 5 km/s. [17]

Dohoda z roku 1997 byla nakonec ratifikována ruským parlamentem 4. května 2000 (spolu se smlouvou START II). [17] Nicméně, to bylo oponováno v americkém Senátu některými republikánskými senátory vedenými Jesse Helmsem. [17] V důsledku toho Clinton nikdy nepředložil dohodu Kongresu, protože se obával, že Helms odloží jejich ratifikaci nebo ji přímo porazí. [17]

Po rozpadu SSSR; Spojené státy a Rusko

Prezidenti Vladimir Putin a George W. Bush podepsali SORT dne 24. května 2002 v Moskvě.

Ačkoli Sovětský svaz přestal existovat v prosinci 1991, podle názoru amerického ministerstva zahraničí smlouva nadále platila. [18] Rusko bylo potvrzeno jako nástupnický stát SSSR v lednu 1992. [19]

Bělorusko a Ukrajina byly na konferenci o hodnocení ABM v říjnu 1993 považovány za nástupce a krátce poté byl jako nástupce přidán Kazachstán. [19] Bělorusko, Ukrajina a Kazachstán se staly pravidelnými účastníky jednání smluv ABM známých jako stálé poradní komise. [19] V roce 1997 bylo připraveno dodatečné memorandum o porozumění, které pro účely smlouvy ustanovilo Bělorusko, Kazachstán, Ruskou federaci a Ukrajinu jako nástupnické státy Sovětského svazu. USA zvažovaly pouze rozšíření závazků na

tyto země, a ne na všechny, protože pouze tyto země měly významná aktiva ABM. ^[20] Vzhledem k tomu, že smlouva o ABM umožňovala pouze jediné rozmístění ABM, ministerstvo zahraničí se domnívalo, že mezi Ruskem, Ukrajinou, Kazachstánem a Běloruskem bude kolektivně povolen pouze jeden systém ABM. ^[21]

Ve Spojených státech probíhala debata o tom, zda po rozpadu SSSR stále platí smlouva ABM. Měsíc po rozpadu SSSR prezident George HW Bush potvrdil smlouvu ABM a považoval Rusko za nástupce SSSR. ^[22] Smlouvu ABM přijalo i Rusko. ^[22] Později by platnost smlouvy potvrdil prezident Clinton, stejně jako prezident George W. Bush ^[20] (než ji vypověděl). Nicméně, někteří Američané (většinou konzervativní republikáni ^[20]) tvrdil, že smlouva nebyla v platnosti, protože SSSR neměl nástupnický stát. To bylo považováno za nekonzistentní, protože Rusko skutečně zdědilo závazky SSSR (včetně jeho sídla v BR OSN, jeho dluhů, jeho dohod o nešíření zbraní hromadného ničení atd.). ^[20] Bývalý ředitel CIA James Woolsey tvrdil, že aby smlouva zůstala v platnosti, musely ji přijmout jak USA, tak Rusko a že prezident Clinton ji nemohl přijmout bez souhlasu Kongresu. ^[22] Podle Michaela J. Glennona Kongres uznal smlouvu v roce 1996, když schválil zákon omezující možnost prezidenta Clintona smlouvu upravovat. ^{[22].^[20]}

Odstoupení Spojených států

Dne 13. prosince 2001 George W. Bush oznámil Rusku odstoupení Spojených států od smlouvy v souladu s klauzulí, která vyžadovala šestiměsíční výpovědní lhůtu před ukončením paktu – poprvé v nedávné historii, kdy Spojené státy odstoupily. z významné mezinárodní smlouvy o zbraních. ^[23] To vedlo k případnému vytvoření American Missile Defense Agency. ^[24]

Zastáncové stažení argumentovali, že to byla nutnost aby otestoval a postavil omezenou národní protiraketovou obranu chránit Spojené státy před jaderným vydíráním darebáckým státem. Stažení však mělo mnoho zahraničních i domácích kritiků, kteří tvrdili, že

vybudování systému protiraketové obrany by vedlo k obavám z prvního jaderného úderu USA , protože protiraketová obrana by mohla otupit odvetný úder , který by jinak takový preventivní útok odradil . John Rhinelander, vyjednaváč smlouvy ABM, předpověděl, že stažení bude „smrtnou ranou“ pro Smlouvu o nešíření jaderných zbraní. a vedlo by ke „světu bez účinných právních omezení šíření jaderných zbraní “. Bývalý americký ministr obrany William Perry také kritizoval stažení USA jako velmi špatné rozhodnutí. [25]

ruská odpověď

Nově zvolený ruský prezident Vladimir Putin reagoval na stažení příkazem k vybudování ruských jaderných kapacit , navržených tak, aby vyvážily americké kapacity, i když poznamenal, že z stažení USA nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí. [26]

Rusko a Spojené státy podepsaly v Moskvě dne 24. května 2002 Smlouvu o snížení strategické ofenzívy. Tato smlouva nařizuje škrty v rozmístěných strategických jaderných hlavicích, ale bez skutečného nařízení o snížení celkových zásob hlavic a bez jakéhokoli mechanismu pro vymáhání.

13. června 2002 USA vystoupily z ABM (po výpovědi o 6 měsíců dříve). Následující den Rusko odpovědělo prohlášením, že již ne bude dodržovat smlouvu START II , která nevstoupila v platnost. [27]

V rozhovorech s Oliverem Stonem v roce 2017 ruský prezident Vladimir Putin řekl, že ve snaze přesvědčit Rusko, aby přijalo odstoupení USA od smlouvy, se ho Bill Clinton i George W. Bush snažili bez důkazů přesvědčit o vznikající jaderné hrozbě ze strany USA. Írán . [28]

března 2018 ruský prezident Vladimir Putin v projevu k Federálnímu shromáždění oznámil vývoj řady technologicky nových „ super zbraní “ v reakci na odstoupení USA od smlouvy ABM. [29].[30].[31] Jeho výroky označil anonymní americký úředník za Trumpovy.

administrativy za do značné míry vychloubačné nepravdy. ^[32] Řekl, že rozhodnutí USA ho přimělo k tomu, aby nařídil zvýšení ruských jaderných schopností, které mají vyvážit ty americké. ^[33]

Ještě v roce 2021 Putin mezi svými stížnostmi na Západ uvedl stažení USA: „Snažili jsme se se Západem navázat partnerství po mnoho let, ale partnerství nebylo přijato, nefungovalo,“ často to čítal jako jeden z největších amerických hříchy po studené válce.

Reference

1. [^] Acton, James M. (13. prosince 2021). „Odstoupení USA od smlouvy o antibalistických raketách podnítilo nový závod ve zbrojení“ . Carnegie Endowment for International Peace . Archivováno z originálu dne 20. června 2022 . Staženo 12. září 2022 .
2. [^] Nash, Henry T. (1. května 1975). Jaderné zbraně a mezinárodní chování . Kluwer Academic Publishers . ISBN 978-9028602656– prostřednictvím internetového archivu . p. 115: “Každé místo by sestávalo ze 100 ABM nebo celkem 200 ABM pro každou zemi”
3. [^] Blacker, Coit D .; Duffy, Gloria (1. června 1976). Mezinárodní kontrola zbrojení: otázky a dohody . Studium mezinárodní bezpečnosti a kontroly zbrojení. Stanford University Press . ISBN 978-0804712224. LCCN 83040091 . OCLC 10751627 . OL 3184834M – prostřednictvím internetového archivu . p. 217: “Dramatické šíření hlavic povolených MIRV zajistilo, že ani rozsáhlé úsilí ABM nemohlo omezit ničivost amerického odvetného úderu”

4. [^] Walsh, Nick Paton (19. srpna 2002). "Moskva prodlužuje životnost 144 balistických střel studené války." The Guardian. Londýn. eISSN 1756-3224. ISSN 0261-3077. OCLC 60623878. Archivováno z originálu dne 8. května 2022. Staženo 13. září 2022. "Rakety jsou považovány za zvláště účinné, protože vysílají 50 hlavic nad svou cílovou oblast, z nichž 40 jsou návnady určené k přelstění sofistikovaných systémů protiraketové obrany typu plánovaného Bushovou administrativou." ""
5. [^] Lennon, Alexander TJ (2002). Současné jaderné debaty: Protiraketová obrana, kontrola zbrojení a závody ve zbrojení ve dvacátém prvním století. MIT Stiskněte. ISBN 978-0262621663– prostřednictvím internetového archivu. s. 4–5: "Ačkoli Kosygin tuto úvahu v Glassboro odmítl, americko-sovětská jednání v rámci jednání o omezení strategických zbraní (SALT) vedla v roce 1972 k podpisu smlouvy ABM, která omezovala obě strany na mírnou protiraketovou obranu."
6. [^] Garthoff, Raymond L. (1. června 1994). Velký přechod: Americko-sovětské vztahy a konec studené války. Washington, DC: Brookings Institution. ISBN 978-0-8157-3060-6. LCCN 93048153. OCLC 29669297. OL 22270560M – prostřednictvím internetového archivu.
7. [^] „Odpovědi Yu. V. Andropov na otázky od korespondenta Pravda“ . Pravda . 27. března 1983. ISSN 0233-4275 , citováno v Garthoff 1994 , str. 111 .
8. [^] Peter R. Beckman a kol. , The Nuclear Predicament: Nuclear Weapons in The Cold War And Beyond, 2nd ed. (New Jersey: Prentice-Hall Inc, 1992), 183.
9. [^] B. Wayne Howell, „Reagan a Reykjavík: Kontrola zbrojení, SDI a argument z lidských práv archivován 3. října 2011 ve Wayback Machine “, Rétorika a veřejné záležitosti, sv. 11 , č. 3, 2008, s. 389–415
10. [^] New York Review of Books, 14. července 2016, „Ostré jaderné varování“

Externí odkazy

◄ Zvažuje se sloučení šablony Wikisource . ►

- Smlouva o antibalistických střelách , oficiální stránka ministerstva zahraničí, zahrnuje text smlouvy a protokolu z roku 1974 .
- Oznámení USA o vystoupení (2001)

Smlouvy o omezení jaderných zbraní

- smlouvy**
- 1963 Smlouva o částečném zákazu jaderných zkoušek
 - Smlouva o nešíření jaderných zbraní z roku 1968
 - Smlouva o zákazu jaderných zbraní v Latinské Americe a Karibiku z roku 1969
 - Smlouva o protiraketových střelách z roku 1972
 - Smlouva o zákazu testů na prahu z roku 1974
 - Jednání o omezení strategických zbraní ze 70. let
 - Smlouva o kontrole zbraní na mořském dně z roku 1971
 - Smlouva o mírových jaderných explozích z roku 1976
 - Smlouva o zóně bez jaderných zbraní z roku 1985
 - Smlouva o jaderných silách středního doletu z roku 1987
 - 1991 START I
 - 1993 START II
 - 1994 Vzájemné odměřování mezi USA a Ruskem
 - 1995 Smlouva o zóně bez jaderných zbraní v jihovýchodní Asii
 - Smlouva o úplném zákazu jaderných zkoušek z roku 1996 (není v platnosti)
 - Smlouva o africké zóně bez jaderných zbraní z roku 1996
 - 1997 START III
 - Smlouva o snížení strategické ofenzívy z roku 2002
 - 2009 Středoasijské pásmo bez jaderných zbraní
 - 2010 Nový START
 - Smlouva o zákazu jaderných zbraní z roku 2017

- Příbuzný**
- Historie jaderných zbraní
 - Časová osa vývoje jaderných zbraní
 - Jaderné odstrašování
 - Závod v jaderném zbrojení
 - Jaderné odzbrojení
 - Dodávka jaderných zbraní
 - Konstrukce jaderné zbraně
 - Jaderná etika
 - Šíření jaderných zbraní
 - Testování jaderných zbraní
 - Jaderná válka
-

 Kategorie:Smlouvy o kontrole zbrojení

Kontrola autority

NARA